

Regeringens proposition 2003/04:24

Prop. 2003/04:24

Skatteadministrativt samarbete i EU

Prop.
2003/04:24

Regeringen överlämnar denna proposition till riksdagen.

Stockholm den 16 oktober 2003

Margareta Winberg

Bosse Ringholm
(Finansdepartementet)

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås ändringar i lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter för att genomföra rådets direktiv 2003/48/EG av den 3 juni 2003 om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar. Direktivet innebär ett automatiskt utbyte av information mellan medlemsstaterna om räntebetalningar som möjliggör faktisk beskattning av dessa räntebetalningar i den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har sitt skatterättsliga hemvist i enlighet med de nationella lagarna i den staten. Ändringarna föreslås träda i kraft den dag regeringen bestämmer.

Propositionen innehåller vidare förslag om ändringar i mervärdesskattelagen (1994:200) och lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden med anledning av att rådet antagit en förordning om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt. Ändringarna föreslås träda i kraft den 1 januari 2004.

I propositionen föreslås också att vissa föreskrifter om utskökningsregistrets innehåll som inte längre är aktuella skall upphävas. Föreskrifterna, som har meddelats av Riksskatteverket, föreslås upphöra att gälla vid utgången av år 2003.

1	Förslag till riksdagsbeslut.....	3
2	Lagtext.....	4
2.1	Förslag till lag om ändring i lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter.....	4
2.2	Förslag till lag om ändring i mervärdesskattelagen (1994:200).....	6
2.3	Förslag till lag om ändring i lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden	7
2.4	Förslag till lag om upphävande av vissa av Riksskatteverkets föreskrifter	8
3	Ärendet och dess beredning.....	9
4	Genomförande av rådets direktiv om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar	10
5	Rådets förordning om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt, m.m.....	12
6	Riksskatteverkets föreskrifter	14
7	Effekter för de offentliga finanserna och för mindre företag	14
8	Författningskommentarer	14
8.1	Förslaget till lag om ändring i lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter.....	14
8.2	Förslaget till lag om ändring i mervärdesskattelagen (1994:200).....	15
8.3	Förslaget till lag om ändring i lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden	15
8.4	Förslaget till lag om upphävande av vissa av Riksskatteverkets föreskrifter	15
Bilaga 1	Rådets direktiv av den 3 juni 2003 om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar (2003/48/EG).....	16
Bilaga 2	Lagrådsremissens lagförslag	34
Bilaga 3	Lagrådets yttrande	36
	Utdrag ur protokoll vid regeringsammanträde den 16 oktober 2003....	38

1 Förslag till riksdagsbeslut

Prop. 2003/04:24

Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till

1. lag om ändring i lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter,
2. lag om ändring i mervärdesskattelagen (1994:200),
3. lag om ändring i lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden,
4. lag om upphävande av vissa av Riksskatteverkets föreskrifter.

2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag om ändring i lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter

dels att punkt 1 i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna skall ha följande lydelse,

dels att det i lagen skall införas en ny paragraf, 12 kap. 3 a §, samt närmast före 12 kap. 3 a § en ny rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

12 kap.

Rådets direktiv om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar

3 a §

Artiklarna 2–15 i rådets direktiv 2003/48/EG av den 3 juni 2003 om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar¹ skall gälla som svensk lag.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2002, då lagen (1990:325) om självdeklaration och kontrolluppgifter skall upphöra att gälla. Den nya lagen skall tillämpas första gången vid 2002 års taxering med följande undantag:

a) 2 kap. 1 § och 3–6 §§, 7 § 1–6, 8 §, 3 kap. 3 § samt 4 kap. 2 och 5 §§ tillämpas första gången vid 2003 års taxering, såvitt annat inte är föreskrivet i lagen (1999:265) om särskilt grundavdrag och deklarationsskyldighet för fysiska personer i vissa fall vid 2000–2003 års taxeringar,

¹ EUT L 157, 26.6.2003, s. 38 (Celex 32003L0048).

b) 2 kap. 2 § tillämpas första gången vid 2003 års taxering, dock skall vid 2003 års taxering procentsatsen vara 29,3 vid tillämpning av 2 kap. 2 § 1,

c) 2 kap. 7 § 7 tillämpas första gången vid 2003 års taxering på beskattningsår som börjat den 1 januari 2002 eller senare,

d) 6 kap. 10 § tillämpas första gången vid 2003 års taxering såvitt avser hänvisningen till 61 kap. 19 a och 19 b §§ inkomstskattelagen (1999:1229),

e) andra bestämmelser om kontrolluppgiftsskyldighet än de i 10 kap. 1–6 §§ tillämpas första gången vid 2003 års taxering såvitt de innebär en utvidgning av denna skyldighet jämfört med motsvarande äldre bestämmelser,

f) 12 kap. 1 § tillämpas första gången vid 2004 års taxering såvitt gäller skyldighet att lämna kontrolluppgift för andra juridiska personer än dödsbon, och

g) 12 kap. 2 och 3 §§ tillämpas första gången vid 2005 års taxering såvitt gäller skyldighet att ange mottagarens utländska skatteregistreringsnummer eller motsvarande.

g) 12 kap. 2 och 3 §§ tillämpas första gången vid 2006 års taxering såvitt gäller skyldighet att ange mottagarens utländska skatteregistreringsnummer eller motsvarande.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2004 i fråga om punkt 1 i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna och i övrigt den dag regeringen bestämmer.

2.2 Förslag till lag om ändring i mervärdesskattelagen (1994:200)

Härigenom föreskrivs att 12 kap. 4 § mervärdesskattelagen (1994:200)² skall upphöra att gälla vid utgången av år 2003.

² Senaste lydelse 1994:1798.

2.3 Förslag till lag om ändring i lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden

Härigenom föreskrivs att 21 § lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Myndighet inom Europeiska gemenskapen skall lämnas biträde med sådan handräckning i skatteärende som avses i 3 § första stycket 1. Därvid skall bestämmelserna i tillämpliga delar i 3 § andra stycket 2, 4 § andra stycket, 5–9, 14–17, 22, 23 och 24 §§ tillämpas. Bestämmelserna i denna paragraf skall tillämpas på inkomstskatt, förmögenhetsskatt och *mervärdesskatt* samt punktskatter på mineraloljor, bearbetade tobaksvaror, alkohol och alkoholhaltiga drycker.

Föreslagen lydelse

21 §³

Myndighet inom Europeiska gemenskapen skall lämnas biträde med sådan handräckning i skatteärende som avses i 3 § första stycket 1. Därvid skall bestämmelserna i tillämpliga delar i 3 § andra stycket 2, 4 § andra stycket, 5–9, 14–17, 22, 23 och 24 §§ tillämpas. Bestämmelserna i denna paragraf skall tillämpas på inkomstskatt, förmögenhetsskatt och *skatt på försäkringspremier* samt punktskatter på mineraloljor, bearbetade tobaksvaror, alkohol och alkoholhaltiga drycker.

I fråga om mervärdesskatt finns i rådets förordning (EG) nr 1798/2003 av den 7 oktober 2003 om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt⁴ bestämmelser om sådan handräckning i skatteärende som avses i 3 § första stycket 1 och 3.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2004.

³ Senaste lydelse 1994:1654.

⁴ EUT L 264, 15.10.2003, s. 1 (Celex 32003R1798).

2.4 Förslag till lag om upphävande av vissa av Riksskatteverkets föreskrifter

Härigenom föreskrivs att följande föreskrifter från Riksskatteverket skall upphöra att gälla vid utgången av år 2003:

1. Riksskatteverkets föreskrifter (RSFS 1986:10) om utsökingsregistrets innehåll enligt utsökingsregisterlagen (1986:617), och
2. Riksskatteverkets föreskrifter (RSFS 1996:34) om det centrala utsökingsregistrets innehåll enligt 6 § 1 utsökingsregisterlagen (1986:617).

3 Ärendet och dess beredning

Regeringen lägger fram förslag till en lagändring som behövs för att genomföra rådets direktiv 2003/48/EG av den 3 juni 2003 om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar. Förslaget har beretts underhand med Riksskatteverket, Svenska Bankföreningen, Fondbolagens Förening och Svenska Fondhandlareföreningen.

Regeringen lägger också fram förslag till de lagändringar som behövs med anledning av att rådet antagit en förordning om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt. Förslaget har beretts underhand med Riksskatteverket.

Riksskatteverket har vid en genomgång av verkets föreskrifter funnit att det finns ett par föreskrifter som är obsoleta och bör upphävas. I propositionen behandlas en hemställan från Riksskatteverket om att dessa föreskrifter skall upphävas.

Lagrådet

Regeringen beslutade den 9 oktober 2003 att inhämta Lagrådets yttrande över det lagförslag som finns i *bilaga 2*.

Lagrådets yttrande finns i *bilaga 3*. Lagrådet har inte ansett sig kunna tillstyrka lagförslaget. Lagrådet förordar att det för svensk lagstiftning sedvanliga beredningsarbetet får ha sin gång innan direktivet införlivas. Om regeringen väljer att gå fram med den föreslagna lagändringen har Lagrådet påpekat att inte enbart betalningsombud och den behöriga myndigheten torde beröras. Lagrådet har därför ansett att det är säkrare att säga att direktivets aktuella bestämmelser skall gälla som svensk lag utan att ange för vilka detta skall gälla. Till skillnad från i lagrådsremissen anges därför i den föreslagna bestämmelsen i lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter att artikel 2–15 i direktivet skall gälla som svensk lag utan att närmare ange vem som berörs.

Lagrådets synpunkter behandlas vidare i avsnitt 4.

Förslagen till ändringar i mervärdesskattelagen (1994:200) och lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden samt lagen om upphävande av vissa av Riksskatteverkets föreskrifter har inte remitterats till Lagrådet. Eftersom det endast är fråga om att upphäva en paragraf i mervärdesskattelagen samt att i lagen om ömsesidig handräckning i skatteärenden i huvudsak införa en hänvisning till en förordning om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt anser regeringen att dessa ändringar är av sådan lagtekniskt enkel beskaffenhet att Lagrådets yttrande därför skulle sakna betydelse. Även upphävandet av vissa av Riksskatteverkets föreskrifter får anses vara av enkel beskaffenhet.

4 Genomförande av rådets direktiv om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar

Prop. 2003/04:24

Regeringens förslag: Rådets direktiv 2003/48/EG av den 3 juni 2003 om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar genomförs genom att det i lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter tas in en bestämmelse om att vissa av direktivets artiklar skall gälla som svensk lag.

Bestämmelserna i lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter om att kontrolluppgifter för begränsat skattskyldiga i vissa fall skall innehålla uppgift om utländska skatteregistreringsnummer eller motsvarande, skall tillämpas första gången vid 2006 års taxering.

Bakgrund: Genom Ekofinrådets beslut om skattepolitik den 1 december 1997 fick kommissionen i uppdrag att bl.a. lämna ett förslag till direktiv om beskattning av inkomster från sparande. Som grund för beslutet fanns uppfattningen att det var nödvändigt med samordnade åtgärder på europeisk nivå för att bekämpa skadlig skattekonkurrens i avsikt att förverkliga vissa mål, som att minska snedvridningar som fortfarande förekommer på den inre marknaden, att förhindra betydande skattebortfall samt att ge skattestrukturerna en mer sysselsättningsvänlig inriktning.

Den 20 maj 1998 presenterade kommissionen ett förslag till direktiv för att säkerställa en effektiv minimibesättning av inkomster från sparande i gemenskapen. Förslaget innebar att varje medlemsstat kunde välja mellan att ta ut en källskatt på räntebetalningar till enskilda personer med hemvist i andra medlemsstater eller att lämna uppgifter till den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har sitt hemvist. Vid Europeiska rådets möte den 19–20 juni 2000 kom dock medlemsstaterna överens om att utbyte av information på så bred grund som möjligt skulle vara EU:s yttersta mål i linje med den internationella utvecklingen. Endast ett begränsat antal medlemsstater skulle därför få uppbära källskatt under en övergångsperiod. Vidare kom rådet överens om att ordförandeskapet och kommissionen, så snart rådet hade nått en överenskommelse om huvudinnehållet i direktivet, skulle inleda diskussioner med de i sammanhanget viktigaste tredje länderna (USA, Schweiz, Liechtenstein, San Marino, Monaco och Andorra) för att verka för att motsvarande åtgärder vidtas i dessa länder. Samtidigt förband sig de berörda medlemsstaterna att verka för att samma åtgärder vidtas i alla berörda beroende eller associerade territorier (Kanalöarna, Isle of Man och de beroende eller associerade territorierna i Västindien).

Vid sitt möte den 26–27 november 2000 godkände Ekofinrådet huvudinnehållet i direktivet om beskattning av inkomster från sparande samt villkoren för genomförande av direktivet. På grundval av den överenskommelsen lade kommissionen den 18 juli 2001 fram ett nytt förslag till direktiv och den 13 december 2001 godkände Ekofinrådet en text till direktiv att användas vid förhandlingarna med tredje land. Den 3 juni 2003 antog Ekofinrådet slutligt ett direktiv om beskattning av

inkomster från sparande i form av räntebetalningar. Förhandlingarna med tredje land är för närvarande inte avslutade.

Skälen för regeringens förslag: Direktivet innebär ett automatiskt utbyte av information mellan medlemsstaterna om räntebetalningar som möjliggör faktisk beskattning av dessa räntebetalningar i den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har sitt skatterättsliga hemvist i enlighet med de nationella lagarna i den staten. Under en övergångsperiod skall Österrike, Belgien och Luxemburg inte tillämpa det automatiska utbytet av information utan i stället ta ut en källskatt på de inkomster av sparande som omfattas av direktivet. De tre medlemsstaterna skall överföra större delen av sina intäkter från källskatt till den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har sitt hemvist.

Direktivet skall vara genomfört i medlemsstaterna senast den 1 januari 2004. Medlemsstaterna skall tillämpa direktivets bestämmelser från och med den 1 januari 2005 under förutsättning att Schweiz, Liechtenstein, San Marino, Monaco och Andorra från och med samma tidpunkt tillämpar åtgärder likvärdiga med dem som finns i direktivet i enlighet med de avtal som de ingått med Europeiska gemenskapen. Vidare skall alla avtal eller andra arrangemang vara klara, i vilka det föreskrivs att alla berörda beroende eller associerade territorier (Kanalöarna, Isle of Man och de beroende eller associerade territorierna i Västindien) från och med samma tidpunkt tillämpar automatiskt utbyte av information på samma sätt som föreskrivs i direktivet eller under den i direktivet angivna övergångsperioden tillämpar en källskatt. Senast sex månader före den 1 januari 2005 skall rådet besluta om villkoren för tillämpning från det angivna datumet är uppfyllda. Om rådet inte beslutar att villkoren har uppfyllts skall rådet fastställa en ny tidpunkt från vilken direktivet skall tillämpas.

Regeringen föreslår att direktivet genomförs genom att det i lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter tas in en bestämmelse om att vissa av direktivets artiklar skall gälla som svensk lag. Denna metod för att genomföra direktiv kan i och för sig diskuteras. Regeringen håller med *Lagrådet* om att ett sedvanligt beredningsarbete och införlivande genom transformering är en bättre metod. Den korta tiden från rådets beslut om direktivet till dess att detta skall vara genomfört i medlemsstaterna gör det dock omöjligt att använda någon annan metod än den av regeringen föreslagna för att genomföra direktivet. I detta sammanhang kan vidare noteras att bestämmelserna i direktivet skall tillämpas först från och med den 1 januari 2005 eller eventuellt en senare tidpunkt. Regeringen avser att göra en noggrann analys av hur direktivets bestämmelser bättre kan införlivas i svensk lagstiftning och därefter återkomma till riksdagen med förslag till de lagändringar som behövs.

I 12 kap. 2 § andra stycket och 3 § andra stycket lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter anges att i kontrolluppgifter för begränsat skattskyldiga skall uppgift lämnas om mottagarens utländska skatteregistreringsnummer eller motsvarande. De kontrolluppgifter som avses är sådana om utbetald ersättning m.m. som utgör inkomst i inkomstslaget tjänst, om utbetald eller tillgodoräknad ränta och om s.k. royaltier. Nyss angivna bestämmelser skall tillämpas första gången vid

2005 års taxering. I samband med att bestämmelserna infördes uttalade regeringen att den noga skulle följa utvecklingen inom EU och OECD och att om det skulle visa sig att andra länder dröjde med att införa motsvarande uppgiftsskyldighet, regeringen skulle komma att föreslå att tillämpningen skjuts upp (prop. 2001/02:25 s. 128). Det nu antagna direktivet innehåller bestämmelser om kontrolluppgifter för utbetald eller tillgodoräknad ränta. Med hänsyn till att direktivets bestämmelser skall tillämpas tidigast från och med den 1 januari 2005, dvs. vid 2006 års taxering, finns det anledning att senarelägga tillämpningen första gången av bestämmelsen i lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter till samma taxeringsår. Inte heller i de andra fallen har det ännu införts någon motsvarande uppgiftsskyldighet i andra länder. Det finns därför också i dessa delar skäl att nu senarelägga tillämpningen av aktuella bestämmelser till 2006 års taxering. Det som nu sagts föranleder ändring i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna till lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter. Denna ändring träder i kraft den 1 januari 2004.

5 Rådets förordning om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt, m.m.

Regeringens förslag: Med anledning av rådet antagit en förordning om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt upphävs en bestämmelse i mervärdesskattelagen (1994:200) samt införs en hänvisning till förordningen i lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden.

Skälen för regeringens förslag: Rådet har den 7 oktober 2003 antagit en förordning om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt (rådets förordning (EG) nr 1798/2003 av den 7 oktober 2003 om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt⁵). Förordningen, som träder i kraft den 1 januari 2004, innehåller bestämmelser om olika typer av informationsutbyte, bl.a. sådant automatiserat utbyte som äger rum med hjälp av det s.k. VIES-systemet, närvaro av tjänsteman i en annan medlemsstat, samtida kontroller och delgivning av beslut och handlingar i ärenden om mervärdesskatt. Förordningen ersätter såvitt gäller mervärdesskatt dels bestämmelserna i rådets förordning (EEG) nr 218/92 av den 27 januari 1992 om administrativt samarbete inom området för indirekt beskattning (mervärdesskatt)⁶, som samtidigt upphävts, dels bestämmelserna i rådets direktiv 77/799/EEG av den 19 december 1977 om ömsesidigt bistånd av medlemsstaternas behöriga myndigheter på området direkt och indirekt beskattning, det s.k. handräckningsdirektivet. Genom en samma dag antagen ändring i direktivet tas mervärdesskatt bort från dettas tillämpningsområde. Samtidigt utvidgas direktivets tillämpningsområde till att omfatta även

⁵ EUT L 264, 15.10.2003, s. 1 (Celex 32003R1798).

⁶ EGT L 24, 1.2.1992, s.1 (Celex 31992R0218).

skatt på försäkringspremier⁷. Med anledning av det sistnämnda har också direktivets titel ändrats. Vidare har en ändring gjorts i artikel 7.1 av innebörden att information som en medlemsstat har fått kännedom enligt direktivet får användas för fastställande av andra avgifter, tullar och skatter som omfattas av artikel 2 i direktiv 76/308/EEG (indrivningsdirektivet).

I förordningen anges att behörig myndighet för Sveriges del är chefen för Finansdepartementet. Förordningen ger möjlighet att delegera samarbetet helt eller delvis till såväl en förvaltningsmyndighet på central nivå som regionala myndigheter eller enskilda tjänstemän. Förordningen innehåller också ett krav på att det skall inrättas en central kontaktpunkt, som bl.a. kan tillhandahålla myndigheter i de andra medlemsstaterna upplysningar om hur delegationsmöjligheterna har utnyttjats och svarar för anslutningen till det gemensamma kommunikationsnät med vars hjälp det automatiserade informationsutbytet äger rum.

Den flexibla ordning som rådets förordning sålunda tillhandahåller innebär att det finns ett antal frågor om olika myndigheters roll i samarbetet m.m. som måste regleras på det nationella planet. Den regleringen bör ske i en förordning. Under förutsättning att riksdagen beslutar i enlighet med regeringens förslag i prop. 2002/03:99 kommer det fr.o.m. den 1 januari 2004 bara att finnas en rikstäckande myndighet på skatteområdet, Skatteverket. Samarbetet enligt rådets förordning omfattar dock även Tullverkets ansvarsområde. Det krävs därför en reglering av vad som ankommer på Skatteverket respektive Tullverket. Det kan också bli aktuellt att i förordningsform närmare reglera vissa andra frågor som rör handläggningen av ärenden om administrativt samarbete enligt förordningen.

Ett syfte med rådets nya förordning är att skapa ett enda, sammanhållet regelverk på gemenskapsnivå för det administrativa samarbetet på mervärdesskattens område. På motsvarande sätt bör den kompletterande reglering som krävs på det nationella planet lämpligen hållas samlad. Av det skälet bör bestämmelsen i 12 kap 4 § mervärdesskattelagen (1994:200) upphävas. Där föreskrivs att Riksskatteverket skall utgöra samordningsmyndighet för informationsutbytet i det särskilda datasystem som tillskapats för kommunikation mellan EG-länderna. Denna reglering bör i stället tas in i samma förordning som övriga bestämmelser om olika myndigheters roll i det administrativa samarbetet.

Vidare krävs det ändringar i 21 § lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden med anledning av att mervärdesskatt inte längre skall omfattas av handräckningsdirektivets tillämpningsområde och med anledning av att detta direktiv i fortsättningen skall omfatta även skatt på försäkringspremier.

⁷ EUT L 264, 15.10.2003, s. 23 (Celex 32003L0093).

Regeringens förslag: Vissa av Riksskatteverkets föreskrifter skall upphävas.

Skälen för regeringens förslag: Riksskatteverket har i en skrivelse till regeringen uppgivit att det vid en genomgång av myndighetens regelverk uppmärksammats att vissa av verkets föreskrifter är obsoleta och därför bör upphävas. Föreskrifterna har sin grund i bemyndiganden i utsökningsregisterförordningen (1986:678) och utsökningsregisterlagen (1986:617), vilka är upphävda.

Eftersom föreskrifterna grundar sig på bemyndiganden som är upphävda bör upphävandet ske i lagform.

7 Effekter för de offentliga finanserna och för mindre företag

Förslagen bedöms inte få några ekonomiska konsekvenser för det allmänna. Det eventuella merarbete som ändringarna kan komma att föranleda skall finansieras inom ramen för befintliga medel.

Små eller mindre företag torde endast undantagsvis påverkas av ändringen i lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter eftersom dessa företag berörs av aktuellt direktiv om de lånar pengar av fysiska personer som har skatterättsligt hemvist utomlands.

8 Författningskommentarer

8.1 Förslaget till lag om ändring i lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter

12 kap.

3 a §

Paragrafen har utformats i enlighet med Lagrådets förslag.

Ikraftträdandebestämmelser

12 kap. 3 a § föreslås träda i kraft den dag regeringen bestämmer. Direktivets bestämmelser, enligt vad som anges i artikel 17, skall tillämpas från och med den 1 januari 2005 under förutsättning att avtal är ingångna med Schweiz, Liechtenstein, San Marino, Monaco och Andorra samt Kanalöarna, Isle of Man och de beroende eller associerade territorierna i Västindien. Dessa avtal är för närvarande inte färdigförhandlade. Det råder därför osäkerhet om från vilken tidpunkt

direktivets bestämmelser kommer att tillämpas. Regeringen bör av den anledningen medges möjlighet att bestämma från vilken tidpunkt lagen skall träda i kraft. Prop. 2003/04:24

Vad gäller ändringen i punkt 1 i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna hänvisas till vad som anförts i avsnitt 4.

8.2 Förslaget till lag om ändring i mervärdesskattelagen (1994:200)

12 kap. 4 § upphävs med anledning av att motsvarande bestämmelse i stället införs i en förordning med bestämmelser som kompletterar rådets förordning om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt (jfr avsnitt 5).

8.3 Förslaget till lag om ändring i lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden

21 § ändras på det sättet att mervärdesskatt inte längre skall ingå i uppräkningsavskatt som omfattas av bestämmelsen. I stället förs skatt på försäkringspremier in i uppräkningsavskatten.

Vidare förs det i paragrafen in ett nytt andra stycke som innehåller en upplysning om att bestämmelser om administrativt samarbete i form av informationsutbyte och bistånd med delgivning finns i rådets förordning om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt (jfr avsnitt 5).

8.4 Förslaget till lag om upphävande av vissa av Riksskatteverkets föreskrifter

I lagen anges att två föreskrifter meddelade av Riksskatteverket skall upphävas.

Rådets direktiv av den 3 juni 2003 om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar (2003/48/EG)

Prop. 2003/04:24
Bilaga 1

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA
DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 94 i detta,
med beaktande av kommissionens förslag⁸,
med beaktande av Europaparlamentets yttrande⁹,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹⁰, och
av följande skäl:

(1) I artiklarna 56–60 i fördraget garanteras den fria rörligheten för kapital.

(2) Inkomster från sparande i form av räntebetalningar på fordringar utgör skattepliktig inkomst i samtliga medlemsstater för personer med hemvist i dessa.

(3) Medlemsstaterna har enligt artikel 58.1 i fördraget rätt att tillämpa sådana bestämmelser i sin skattelagstiftning som skiljer mellan skattebetalare som har olika bostadsort eller som har investerat sitt kapital på olika ort och att vidta alla nödvändiga åtgärder för att förhindra överträdelse av nationella lagar och andra författningar, särskilt i fråga om beskattning.

(4) Enligt artikel 58.3 i fördraget får de bestämmelser i medlemsstaternas skattelagstiftning vars syfte är att bekämpa missbruk eller bedrägeri inte utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller en förtäckt begränsning av den fria rörligheten för kapital och betalningar enligt artikel 56 i fördraget.

(5) I avsaknad av en samordning av de nationella systemen för beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar, särskilt när det gäller behandlingen av räntor som uppbärs av medborgare som inte har hemvist i staten i fråga, är det för närvarande ofta möjligt för personer med hemvist i någon av medlemsstaterna att i hemviststaten undgå varje form av beskattning av räntor som de erhåller i en annan medlemsstat.

(6) Denna situation medför snedvridningar i kapitalrörelserna mellan medlemsstaterna, och dessa effekter är oförenliga med den inre marknaden.

(7) Detta direktiv bygger på det samförstånd som nåddes vid Europeiska rådets möte i Santa Maria da Feira den 19 och 20 juni 2000 och de därpå följande mötena i Ekofinrådet den 26 och 27 november 2000, 13 december 2001 och 21 januari 2003.

(8) Det yttersta målet med detta direktiv är att göra det möjligt att faktiskt beskatta inkomster från sparande i form av räntebetalningar i en

⁸ EGT C 270 E, 25.9.2001, s. 259.

⁹ EUT C 47 E, 27.2.2003, S. 553.

¹⁰ EGT C 48, 21.2.2002, s. 55.

medlemsstat till faktiska betalningsmottagare som är fysiska personer med hemvist i en annan medlemsstat, i enlighet med lagstiftningen i den sistnämnda staten.

(9) Målet med detta direktiv uppnås bäst genom att det inriktas på räntebetalningar som görs eller säkras av ekonomiska aktörer som är etablerade i medlemsstaterna till eller till förmån för faktiska betalningsmottagare som är fysiska personer med hemvist i en annan medlemsstat.

(10) Eftersom målet för detta direktiv inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna på grund av att det inte förekommer någon samordning av de nationella systemen för beskattning av inkomster från sparande, och det därför bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel begränsas detta direktiv till vad som krävs för att nå dessa mål och går inte utöver vad som är nödvändigt för detta.

(11) Betalningsombudet är den ekonomiska aktör som betalar ränta eller sörjer för att ränta betalas direkt till förmån för den faktiska betalningsmottagaren.

(12) Definitionen av uttrycken räntebetalning och betalningsombud bör, i tillämpliga fall, ske med hänvisning till rådets direktiv 85/611/EEG av den 20 december 1985 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag)¹¹.

(13) Tillämpningsområdet för detta direktiv bör begränsas till beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar för fordringar, med undantag för bland annat de frågor som rör beskattning av pensions och försäkringsförmåner.

(14) Det yttersta målet att möjliggöra faktisk beskattning av räntebetalningar i den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har sitt skatterättsliga hemvist kan uppnås genom utbyte av information om räntebetalningar mellan medlemsstaterna.

(15) I rådets direktiv 77/799/EEG av den 19 december 1977 om ömsesidigt bistånd av medlemsstaternas behöriga myndigheter på området direkt och indirekt beskattning¹² finns redan nu stöd för medlemsstaterna att utbyta information när det gäller beskattning av den inkomst som omfattas av detta direktiv. Det direktivet bör fortsätta att tillämpas på sådant utbyte av information utöver det här direktivet i den mån som det här direktivet inte avviker från det förstnämnda direktivet.

(16) Det automatiska utbyte av information mellan medlemsstaterna om räntebetalningar som omfattas av detta direktiv möjliggör faktisk beskattning av dessa räntebetalningar i den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har sitt skatterättsliga hemvist i enlighet med de nationella lagarna i den staten. Därför är det nödvändigt att föreskriva att de medlemsstater som utbyter information enligt detta direktiv inte får tillämpa de begränsningar för informationsutbyte som avses i artikel 8 i direktiv 77/799/EEG.

¹¹ EGT L 375, 31.12.1985, s. 3. Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/108/EG (EGT L 41, 13.2.2002, s. 35).

¹² EGT L 336, 27.12.1977, s. 15. Direktivet senast ändrat genom 1994 års anslutningsakt.

(17) Med hänsyn till strukturella skillnader kan inte Österrike, Belgien och Luxemburg tillämpa det automatiska utbytet av information vid samma tidpunkt som de övriga medlemsstaterna. Under en övergångsperiod och under förutsättning att en källskatt kan garantera en miniminivå av faktisk beskattning, särskilt med en skattesats som ökar progressivt upp till 35 %, bör dessa tre medlemsstater tillämpa en källskatt på de inkomster av sparande som omfattas av detta direktiv.

(18) För att undvika skillnader i behandling bör inte Österrike, Belgien och Luxemburg vara tvungna att tillämpa automatiskt utbyte av information förrän Schweiziska edsförbundet, Furstendömet Andorra, Furstendömet Liechtenstein, Furstendömet Monaco och Republiken San Marino säkerställer faktiskt utbyte av information på begäran avseende räntebetalningar.

(19) Dessa medlemsstater bör överföra större delen av sina intäkter från denna källskatt till den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren av räntan har sitt hemvist.

(20) Dessa medlemsstater bör införa ett förfarande genom vilket faktiska betalningsmottagare med skatterättsligt hemvist i andra medlemsstater kan undvika att påföras denna källskatt genom att bemyndiga sina betalningsombud att anmäla räntebetalningarna eller genom att uppvisa ett intyg utfärdat av den behöriga myndigheten i den medlemsstat där de har sitt skatterättsliga hemvist.

(21) Den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har sitt skatterättsliga hemvist bör se till att sådan dubbelbeskattning av räntebetalningar undanröjs som kan följa av att denna källskatt påförs i enlighet med förfarandena i detta direktiv. Medlemsstaten bör göra detta genom att avräkna denna källskatt upp till ett belopp som motsvarar den skatt som inom dess territorium skall betalas på sådan ränta och genom att till den faktiska betalningsmottagaren återbetala det eventuellt överskjutande skattebeloppet som tagits ut. Dock kan den i stället för att tillämpa denna avräkningsmekanism återbetala källskatten.

(22) För att undvika störningar på marknaden bör detta direktiv under övergångsperioden inte gälla för räntebetalningar för vissa överlåtbara skuldebrev.

(23) Detta direktiv bör inte hindra medlemsstaterna från att på räntor inom sina respektive territorier ta ut andra typer av källskatt än den som avses i detta direktiv.

(24) Så länge som Förenta staterna, Schweiz, Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino och medlemsstaternas berörda beroende och associerade territorier inte samtliga tillämpar åtgärder som är likvärdiga eller desamma som de åtgärder som föreskrivs i detta direktiv skulle en kapitalflykt till dessa länder och territorier kunna äventyra att direktivets mål uppnås. Det är därför nödvändigt att direktivet tillämpas från samma tidpunkt som alla dessa länder och territorier tillämpar sådana åtgärder.

(25) Kommissionen bör vart tredje år till rådet överlämna en rapport om hur detta direktiv fungerar och föreslå rådet de ändringar som behövs för att bättre sörja för faktisk beskattning av inkomster från sparande och undanröja oönskade snedvridningar av konkurrensen.

(26) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

KAPITEL I

INLEDANDE BESTÄMMELSER

*Artikel 1***Mål**

1. Det yttersta målet med detta direktiv är att möjliggöra att inkomster från sparande i form av räntebetalningar som görs i en medlemsstat till förmån för faktiska betalningsmottagare, som är fysiska personer med skatterättsligt hemvist i en annan medlemsstat, faktiskt beskattas i enlighet med lagstiftningen i den senare medlemsstaten.

2. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att se till att betalningsombud som är etablerade inom deras territorier utför de uppgifter som krävs för att genomföra detta direktiv, oavsett var gäldenären för den räntebärande fordran är etablerad.

*Artikel 2***Definition av uttrycket faktisk betalningsmottagare**

1. I detta direktiv avses med *faktisk betalningsmottagare* varje fysisk person som tar emot en räntebetalning eller varje fysisk person för vilken en räntebetalning ombesörjs, såvida inte denna person företer bevis för att betalningen inte har gjorts eller ombesörjts för hans egen räkning, det vill säga att

a) han agerar som betalningsombud enligt artikel 4.1, eller

b) han handlar på uppdrag av en juridisk person, ett subjekt som beskattas för sin vinst enligt den allmänna ordningen för företagsbeskattning, ett fondföretag som auktoriserats i enlighet med direktiv 85/611/EEG eller ett subjekt som avses i artikel 4.2 i det här direktivet, och i det senare fallet, uppger subjektets namn och adress till den ekonomiska aktör som gör räntebetalningen och som i sin tur vidarebefordrar dessa uppgifter till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där aktören är etablerad, eller

c) han handlar på uppdrag av en annan fysisk person som är den faktiska betalningsmottagaren och i enlighet med artikel 3.2 för betalningsombudet uppger denna faktiska betalningsmottagares identitet.

2. Om ett betalningsombud har information som tyder på att en fysisk person som mottar en räntebetalning eller för vilken en räntebetalning ombesörjs kanske inte är den faktiska betalningsmottagaren, och denna fysiska person varken kan hänföras till punkt 1 a eller 1 b skall ombudet vidta rimliga åtgärder för att fastställa den faktiska betalningsmottagarens identitet, i enlighet med artikel 3.2. Om betalningsombudet inte kan fastställa den faktiska betalningsmottagarens identitet skall ombudet betrakta den fysiska personen som den faktiska betalningsmottagaren.

*Artikel 3***Den faktiska betalningsmottagarens identitet och hemvist**

1. Medlemsstaterna skall inom sina respektive territorier anta och säkerställa tillämpningen av de förfaranden som behövs för att

betalningsombudet, när det gäller tillämpningen av artiklarna 8–12, skall kunna fastställa de faktiska betalningsmottagarnas identitet och hemvist.

Dessa förfaranden skall uppfylla de miniminormer som anges i punkterna 2 och 3.

2. Betalningsombudet skall fastställa den faktiska betalningsmottagarens identitet enligt miniminormer som varierar beroende på när förbindelserna upprättades mellan betalningsombudet och mottagaren av räntan, enligt följande:

a) När det gäller avtalsförbindelser som upprättats före den 1 januari 2004 skall betalningsombudet fastställa den faktiska betalningsmottagarens identitet, bestående av namn och adress, med hjälp av tillgängliga uppgifter, särskilt i enlighet med de föreskrifter som gäller i ombudets etableringsstat och i enlighet med rådets direktiv 91/308/EEG av den 10 juni 1991 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för tvättning av pengar¹³.

b) När det gäller avtalsförbindelser som upprättats eller, i avsaknad av avtalsförbindelser, en transaktion som utförts den 1 januari 2004 eller senare skall betalningsombudet fastställa den faktiska betalningsmottagarens identitet, bestående av namn, adress och i förekommande fall skattenummer som tilldelats av den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist. Dessa uppgifter skall fastställas på grundval av pass eller officiellt identitetskort som den faktiska betalningsmottagaren uppvisar. Om adressen inte anges i passet eller på det officiella identitetskortet skall den fastställas på grundval av någon annan giltig handling som den faktiska betalningsmottagaren uppvisar. Om skattenumret inte anges i passet, på identitetskortet eller i någon annan giltig handling, till exempel hemvistintyg, som den faktiska betalningsmottagaren uppvisar, skall identitetsuppgifterna kompletteras med uppgift om födelsedatum och födelseort, enligt passet eller det officiella identitetskortet.

3. Betalningsombudet skall fastställa den faktiska betalningsmottagarens hemvist enligt miniminormer som varierar beroende på när förbindelserna upprättades mellan betalningsombudet och mottagaren av räntan. Den faktiska betalningsmottagarens hemvist skall anses vara det land där han har sin fasta adress, dock med beaktande av följande:

a) När det gäller avtalsförbindelser som upprättats före den 1 januari 2004 skall betalningsombudet fastställa den faktiska betalningsmottagarens hemvist med hjälp av tillgängliga uppgifter, särskilt i enlighet med de föreskrifter som gäller i ombudets etableringsstat och i enlighet med direktiv 91/308/EEG.

b) När det gäller avtalsförbindelser som upprättats eller, i avsaknad av avtalsförbindelser, en transaktion som utförts den 1 januari 2004 eller senare skall betalningsombudet fastställa den faktiska betalningsmottagarens hemvist på grundval av den adress som anges i passet eller det officiella identitetskortet eller, vid behov, på grundval av någon annan giltig identitetshandling som den faktiska betalningsmottagaren företer, enligt följande förfarande: för fysiska personer som uppvisar ett pass eller ett officiellt identitetskort utfärdat av en medlemsstat och som

¹³ EGT L 166, 28.6.1991, s. 77. Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/97/EG (EGT L 344, 28.12.2001, s. 76).

förklarar sig ha hemvist i ett tredje land, skall hemvistet fastställas på grundval av ett hemvistintyg utfärdat av den behöriga myndigheten i det tredje land där den fysiska personen förklarar sig ha hemvist. Om detta intyg inte företes skall hemvistet anses vara den medlemsstat som har utfärdat passet eller annan officiell identitetshandling.

Artikel 4

Definition av uttrycket betalningsombud

1. I detta direktiv avses med *betalningsombud* varje ekonomisk aktör som betalar ränta eller sörjer för att ränta betalas till förmån för den faktiska betalningsmottagaren, oavsett om aktören är gäldenären med avseende på den räntebärande fordran, eller den aktör som av gäldenären eller den faktiska betalningsmottagaren fått i uppdrag att betala räntan eller sörja för att den betalas.

2. Ett subjekt som är etablerat i en medlemsstat och till vilket ränta betalas eller för vilket betalning av ränta ombesörjs till förmån för den faktiska betalningsmottagaren, skall också anses vara betalningsombud vid sådan betalning eller vid ombesörjande av sådan betalning. Denna bestämmelse skall inte tillämpas om den ekonomiska aktören på grundval av officiella giltiga uppgifter som lämnats av subjektet har anledning att förmoda att

a) subjektet är en juridisk person, med undantag för sådana juridiska personer som anges i punkt 5, eller

b) subjektets vinst beskattas enligt den allmänna ordningen för företagsbeskattning, eller

c) subjektet är ett fondföretag som auktoriserats i enlighet med direktiv 85/611/EEG.

En ekonomisk aktör som betalar ränta till, eller sörjer för att ränta betalas till, ett subjekt som är etablerat i en annan medlemsstat och som anses vara ett betalningsombud enligt denna punkt skall till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där aktören är etablerad meddela subjektets namn och adress samt det totala räntebeloppet som betalats till eller vars betalning ombesörjts för subjektet; denna myndighet skall vidarebefordra dessa uppgifter till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där subjektet är etablerat.

3. Det subjekt som avses i punkt 2 skall emellertid ha rätt att välja, när det gäller tillämpningen av detta direktiv, att bli behandlat som fondföretag enligt punkt 2 c. Om detta alternativ väljs skall ett intyg utfärdas av den medlemsstat där subjektet är etablerat och överlämnas av subjektet till den ekonomiska aktören.

Medlemsstaterna skall fastställa närmare bestämmelser om denna rätt för subjekt som är etablerade på deras territorium.

4. Om en sådan ekonomisk aktör och ett sådant subjekt som avses i punkt 2 är etablerade i samma medlemsstat, skall den medlemsstaten vidta nödvändiga åtgärder för att se till att subjektet följer bestämmelserna i detta direktiv när det agerar i egenskap av betalningsombud.

5. De juridiska personer som är undantagna från tillämpningen av punkt 2 a är följande:

a) I Finland: avoin yhtiö (Ay) och kommandiittiyhtiö (Ky)/öppet bolag och kommanditbolag.

Artikel 5

Definition av uttrycket behörig myndighet

I detta direktiv avses med *behörig myndighet*

a) i fråga om medlemsstater, de myndigheter som medlemsstaten anmält till kommissionen, och

b) i fråga om tredje land, den behöriga myndigheten enligt bilaterala eller multilaterala skatteavtal eller annars den myndighet som är behörig att utfärda intyg om skatterättsligt hemvist.

Artikel 6

Definition av uttrycket räntebetalning

1. I detta direktiv avses med *räntebetalning* följande:

a) Räntor som betalats till eller krediterats ett konto och som härrör från fordringar av alla slag, med eller utan säkerhet genom inteckning och med eller utan rätt att få del av gäldenärens vinst, särskilt inkomster från statspapper och obligationer eller debentures, inklusive agiobelopp och vinster som är förenade med sådana värdepapper, obligationer eller debentures. Straffavgifter på grund av sen betalning skall inte anses vara räntebetalningar.

b) Upplupen eller kapitaliserad ränta från försäljning, återbetalning eller inlösen av fordringar som avses i led a.

c) Inkomster som härrör från räntebetalningar antingen direkt eller genom ett subjekt som avses i artikel 4.2 och som delas ut av

i) fondföretag som auktoriserats i enlighet med direktiv 85/611/EEG,

ii) subjekt som utnyttjar den rättighet som anges i artikel 4.3, och

iii) företag för kollektiva investeringar etablerade utanför det territorium som avses i artikel 7.

d) Inkomster som realiserats vid försäljning, återbetalning eller inlösen av aktier eller andelar i följande företag och subjekt, om de direkt eller indirekt genom andra företag för kollektiva investeringar eller sådana subjekt som avses nedan investerar mer än 40 % av sina tillgångar i fordringar som avses i punkt a:

i) Fondföretag som auktoriserats i enlighet med direktiv 85/611/EEG.

ii) Subjekt som utnyttjar den rättighet som anges i artikel 4.3.

iii) Företag för kollektiva investeringar etablerade utanför det territorium som avses i artikel 7.

Medlemsstaterna har dock rätt att i definitionen av ränta inbegripa sådana inkomster som anges i led d endast i den mån dessa inkomster svarar mot inkomster som direkt eller indirekt härrör från räntebetalningar i den mening som avses i leden a och b.

2. När det gäller punkt 1 c och d skall hela inkomstbeloppet anses vara en räntebetalning om betalningsombudet inte har några uppgifter om hur stor andel av inkomsterna som härrör från räntebetalningar.

3. När det gäller punkt 1 d skall den procentuella andelen anses vara mer än 40 %, om betalningsombudet inte har några uppgifter om den procentuella andel av tillgångarna som investerats i fordringar eller i aktier eller andelar enligt definitionen i det ledet. Om betalningsombudet inte kan avgöra hur stor inkomst den faktiska betalningsmottagaren har

haft, skall inkomsten anses vara det belopp som erhållits vid försäljningen, inlösen eller återbetalningen av aktierna eller andelarna.

4. När ränta enligt definitionen i punkt 1 betalas till eller krediteras ett konto som innehas av ett subjekt enligt artikel 4.2 och om detta subjekt inte utnyttjar den rätt som anges i artikel 4.3, skall räntan anses vara en räntebetalning gjord av det subjektet.

5. När det gäller punkt 1 b och d skall medlemsstaterna ha rätt att kräva att betalningsombud inom deras territorium beräknar räntan på årsbasis för en period som inte får överstiga ett år och att behandla sådan på årsbasis beräknad ränta som en räntebetalning, även om ingen försäljning, inlösen eller återbetalning sker under den perioden.

6. Med undantag av vad som sägs i punkt 1 c och d skall medlemsstaterna ha rätt att från definitionen av räntebetalning undanta inkomster enligt de nämnda bestämmelserna som härrör från företag eller subjekt etablerade inom deras territorium, om dessa subjekts investeringar i fordringar enligt punkt 1 a inte överstiger 15 % av deras tillgångar. På samma sätt kan medlemsstaterna med undantag av vad som sägs i punkt 4, från definitionen av räntebetalningar i punkt 1 undanta sådana räntor som betalas till eller krediteras ett konto som innehas av ett subjekt som avses i artikel 4.2, om detta subjekt inte utnyttjar den rätt som anges i artikel 4.3 och är etablerat på deras territorium, när dessa subjekts investeringar i sådana fordringar som avses i punkt 1 a inte överstiger 15 % av deras tillgångar.

Om en medlemsstat utövar denna rätt skall detta vara bindande för de andra medlemsstaterna.

7. Den procentuella andel som avses i punkt 1 d och punkt 3 skall vara 25 % från och med den 1 januari 2011.

8. De procentuella andelar som avses i punkt 1 d och punkt 6 skall fastställas med hänvisning till placeringsinriktningen enligt de berörda företagens eller subjektens fondbestämmelser eller bolagsordning eller, i avsaknad av sådana, efter sammansättningen av de berörda företagens eller subjektens tillgångar.

Artikel 7

Territoriellt tillämpningsområde

Detta direktiv är tillämpligt på räntor som betalas ut av ett betalningsombud som är etablerat inom det territorium där fördraget är tillämpligt i enlighet med artikel 299 i detta.

KAPITEL II

UTBYTE AV INFORMATION

Artikel 8

Betalningsombudets skyldighet att lämna uppgifter

1. När den faktiska betalningsmottagaren har hemvist i en annan medlemsstat än den där betalningsombudet är etablerat skall de uppgifter som betalningsombudet skall lämna till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där ombudet är etablerat åtminstone innefatta följande:

a) Den faktiska betalningsmottagarens identitet och hemvist, fastställda i enlighet med artikel 3.

b) Betalningsombudets namn och adress.

c) Den faktiska betalningsmottagarens kontonummer eller, om sådant saknas, den räntebärande fordrans identifieringsnummer.

d) Upplysningar om räntebetalningen i enlighet med punkt 2.

2. De uppgifter som betalningsombudet skall lämna om räntebetalningen skall åtminstone innehålla en uppdelning av räntorna i nedanstående kategorier och innefatta följande:

a) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 a: det betalda eller krediterade räntebeloppet.

b) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 b eller 6.1 d: antingen beloppet på den ränta eller inkomst som avses i de nämnda leden eller hela beloppet vid försäljningen, inlösen eller återbetalningen.

c) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 c: antingen beloppet på den inkomst som avses i det ledet eller hela utdelningsbeloppet.

d) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.4: räntebeloppet som är hänförligt till var och en av de medlemmar i det subjekt som avses i artikel 4.2, vilka uppfyller villkoren i artikel 1.1 och artikel 2.1.

e) När en medlemsstat utövar sin rätt enligt artikel 6.5: beloppet på den på årsbasis beräknade räntan.

Medlemsstaterna får dock begränsa de uppgifter som betalningsombudet skall lämna om räntebetalningar till det totala beloppet på räntan eller inkomsten och hela beloppet vid försäljningen, inlösen eller återbetalningen.

Artikel 9

Automatiskt informationsutbyte

1. Den behöriga myndigheten i betalningsombudets medlemsstat skall vidarebefordra de uppgifter som avses i artikel 8 till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har hemvist.

2. Uppgifterna skall vidarebefordras automatiskt och minst en gång om året, inom sex månader efter beskattningsårets utgång i betalningsombudets medlemsstat och avse alla räntebetalningar gjorda under det året.

3. Bestämmelserna i direktiv 77/799/EEG skall tillämpas på det informationsutbyte som föreskrivs i det här direktivet, i den mån bestämmelserna i det här direktivet inte avviker från dessa. Artikel 8 i direktiv 77/799/EEG skall dock inte tillämpas på de uppgifter som skall tillhandahållas enligt detta kapitel.

KAPITEL III

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER

Artikel 10

Övergångsperiod

1. Under en övergångsperiod som börjar den dag som anges i artikel 17.2 och 17.3 och om inte annat följer av artikel 13.1 skall Belgien, Luxemburg och Österrike inte vara skyldiga att tillämpa bestämmelserna i kapitel II.

Dessa länder skall emellertid erhålla information från de andra medlemsstaterna i enlighet med kapitel II.

Under övergångsperioden skall detta direktiv ha som mål att garantera en faktisk minimibesättning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar i en medlemsstat till förmån för faktiska betalningsmottagare som är fysiska personer med skatterättsligt hemvist i en annan medlemsstat.

2. Övergångsperioden skall upphöra att gälla vid utgången av det första hela beskattningsåret efter det senare av följande datum:

– Den dag då ett avtal träder i kraft mellan Europeiska gemenskapen, efter enhälligt beslut av rådet, och det sista av följande länder, nämligen Schweiziska edsförbundet, Furstendömet Liechtenstein, Republiken San Marino, Furstendömet Monaco och Furstendömet Andorra, i vilket avtal det föreskrivs informationsutbyte på begäran i överensstämmelse med OECD:s modellavtal för utbyte av information om skattefrågor av den 18 april 2002 (nedan kallat "OECD:s modellavtal") vad avser räntebetalningar såsom de definieras i detta direktiv från betalningsombud etablerade inom dessa länders respektive territorium till faktiska betalningsmottagare som har sitt hemvist inom det territorium där detta direktiv skall tillämpas, utöver den källskatt som dessa länder samtidigt skall ta ut på sådana betalningar enligt den skattesats som fastställs för motsvarande tidsperioder i artikel 11.1.

– Den dag då rådet enhälligt fastslår att Amerikas förenta stater har förbundit sig att utbyta information på begäran i överensstämmelse med OECD:s modellavtal vad avser räntebetalningar såsom de definieras i detta direktiv från betalningsombud etablerade inom Förenta staternas territorium till faktiska betalningsmottagare som har sitt skatterättsliga hemvist inom det territorium där direktivet skall tillämpas.

3. Vid övergångsperiodens slut måste Belgien, Luxemburg och Österrike tillämpa bestämmelserna i kapitel II och de skall upphöra att tillämpa källskatt och intäktsdelning enligt artiklarna 11 och 12. Om Belgien, Luxemburg eller Österrike väljer att under övergångsperioden tillämpa bestämmelserna i kapitel II skall landet inte längre tillämpa källskatt och intäktsdelning enligt artiklarna 11 och 12.

Artikel 11

Källskatt

1. Under den övergångsperiod som anges i artikel 10 skall Belgien, Luxemburg och Österrike, när den faktiska betalningsmottagaren har hemvist i en annan medlemsstat än den där betalningsombudet är etablerat, ta ut en källskatt på 15 % under de första tre åren av övergångsperioden, 20 % för de följande tre åren och 35 % därefter.

2. Betalningsombudet skall ta ut källskatt enligt följande bestämmelser:

a) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 a: på det betalda eller krediterade räntebeloppet.

b) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 b eller d: på det ränte- eller inkomstbelopp som avses i de nämnda leden eller genom en avgift med samma verkan som påförs mottagaren för hela det belopp som intäkten från försäljningen, inlösen eller återbetalningen uppgår till.

c) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 c: på det inkomstbelopp som avses i det ledet.

d) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.4: på det räntebelopp som är hänförligt till var och en av de medlemmar i det subjekt som avses i artikel 4.2, vilka uppfyller villkoren i artiklarna 1.1 och 2.1.

e) När en medlemsstat utövar sin rätt enligt artikel 6.5: på beloppet på den på årsbasis beräknade räntan.

3. När det gäller leden a och b i punkt 2 skall källskatten tas ut i proportion till den tid som den faktiska betalningsmottagaren innehåft fordran. Om betalningsombudet inte kan fastställa tiden för innehavet på grundval av tillgängliga uppgifter, skall ombudet anse att den faktiska betalningsmottagaren har innehåft fordran så länge som den har existerat, om inte den faktiska betalningsmottagaren lägger fram bevis om tidpunkten för förvärvet.

4. Även om betalningsombudets medlemsstat tar ut källskatt skall detta inte hindra den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist från att beskatta inkomsterna i enlighet med den nationella lagstiftningen, under förutsättning att fördraget följs.

5. Under övergångsperioden får de medlemsstater som tar ut källskatt föreskriva att en ekonomisk aktör som betalar ränta till, eller sörjer för att ränta betalas till, ett subjekt enligt artikel 4.2 som är etablerat i en annan medlemsstat skall anses vara betalningsombud i stället för subjektet och skall ta ut källskatt på sådan ränta, såvida inte subjektet formellt har godtagit att dess namn och adress samt totalbeloppet på den ränta som betalas till eller vars betalning ombesörjts för subjektet får meddelas i enlighet med artikel 4.2 sista stycket.

Artikel 12

Intäktsdelning

1. De medlemsstater som tar ut källskatt i enlighet med artikel 11.1 skall behålla 25 % av sina intäkter och överföra 75 % av intäkterna till den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren av räntan har hemvist.

2. De medlemsstater som tar ut källskatt i enlighet med artikel 11.5 skall behålla 25 % av sina intäkter och överföra 75 % av intäkterna till de andra medlemsstaterna i samma proportion som de överföringar som görs enligt punkt 1 i den här artikeln.

3. Överföringarna skall göras senast sex månader efter slutet av beskattningsåret i betalningsombudets medlemsstat, enligt punkt 1, eller beskattningsåret i den ekonomiska aktörens medlemsstat, enligt punkt 2.

4. De medlemsstater som tar ut källskatt skall vidta nödvändiga åtgärder för att se till att systemet för intäktsdelning fungerar väl.

Artikel 13

Undantag från källskatteförfarandet

1. De medlemsstater som tar ut källskatt i enlighet med artikel 11 skall föreskriva ett eller båda av följande förfaranden för att de faktiska betalningsmottagarna skall kunna begära att ingen sådan skatt tas ut:

a) Ett förfarande som gör det möjligt för den faktiska betalningsmottagaren att uttryckligen bemyndiga betalningsombudet att lämna uppgifter i enlighet med kapitel II. Ett sådant bemyndigande skall

omfatta alla räntor som betalningsombudet betalar till den faktiska betalningsmottagaren. I detta fall skall bestämmelserna i artikel 9 vara tillämpliga.

b) Ett förfarande som innebär att källskatt inte tas ut om den faktiska betalningsmottagaren för sitt betalningsombud företer ett intyg som den behöriga myndigheten i den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist utfärdat i dennes namn i enlighet med punkt 2.

2. Om den faktiska betalningsmottagaren begär det skall den behöriga myndigheten i den medlemsstat där han har skatterättsligt hemvist utfärda ett intyg som innehåller följande uppgifter:

a) Den faktiska betalningsmottagarens namn, adress och skattenummer eller, om detta saknas, födelsedatum och födelseort.

b) Betalningsombudets namn och adress.

c) Den faktiska betalningsmottagarens kontonummer eller, om sådant saknas, värdepapperets identifieringsuppgifter.

Ett sådant intyg skall gälla i högst tre år. Det skall utfärdas till varje faktisk betalningsmottagare som begär det, inom två månader efter en sådan begäran.

Artikel 14

Undanröjande av dubbelbeskattning

1. Den medlemsstat där en faktisk betalningsmottagare har skatterättsligt hemvist skall, i enlighet med punkterna 2 och 3, sörja för att sådan dubbelbeskattning som kan uppstå till följd av den källskatt som avses i artikel 11 undanröjs.

2. Om de räntor som en faktisk betalningsmottagare erhållit har källbeskattats i betalningsombudets medlemsstat skall den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist bevilja honom avräkning med det uttagna skattebeloppet, i enlighet med den nationella lagstiftningen. Om det uttagna skattebeloppet överstiger det skattebelopp som skall betalas i enlighet med den nationella lagstiftningen, skall den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist återbetala det överskjutande källskattebeloppet till denne.

3. Om ränta som en faktisk betalningsmottagare erhållit beskattats med någon annan typ av källskatt, utöver den källskatt som avses i artikel 11, och om den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist beviljar avräkning för denna källskatt i enlighet med den nationella lagstiftningen eller enligt skatteavtal, skall denna källskatt avräknas innan förfarandet enligt punkt 2 tillämpas.

4. Den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har skatterättsligt hemvist får ersätta den avräkning som avses i punkterna 2 och 3 med återbetalning av den källskatt som avses i artikel 11.

Artikel 15

Överlåtbara skuldebrev

1. Under den övergångsperiod som anges i artikel 10, men senast till och med den 31 december 2010, skall inhemska och internationella obligationer och andra överlåtbara skuldebrev som emitterats första gången före den 1 mars 2001 eller för vilka de ursprungliga

emissionsprospekten har godkänts före den tidpunkten av de behöriga myndigheterna på det sätt som avses i rådets direktiv 80/390/EEG¹⁴ eller av de ansvariga myndigheterna i tredje land, inte anses vara fordringar enligt artikel 6.1 a, under förutsättning att inga ytterligare emissioner av sådana överlåtbara skuldebrev görs den 1 mars 2002 eller senare. Om den övergångsperiod som anges i artikel 10 emellertid skulle fortsätta efter den 31 december 2010 skall bestämmelserna i denna artikel fortsätta att gälla endast för sådana överlåtbara skuldbrev

– som innehåller gross up-klausuler och klausuler om förtida inlösen, och

– där betalningsombudet enligt definitionen i artikel 4 är etablerat i en medlemsstat som tillämpar den källskatt som anges i artikel 11 och detta betalningsombud betalar ränta eller sörjer för att ränta betalas till förmån för en faktisk betalningsmottagare som har sitt hemvist i en annan medlemsstat.

Om ytterligare emissioner görs den 1 mars 2002 eller senare av ovan nämnda överlåtbara skuldebrev som emitterats av en regering eller ett närstående rättssubjekt som agerar som myndighet eller vars roll erkänns i ett internationellt avtal enligt definitionen i bilagan, skall emissionen i sin helhet, inbegripet den ursprungliga emissionen och eventuella ytterligare emissioner, anses vara en fordran enligt artikel 6.1 a.

Om ytterligare emissioner görs den 1 mars 2002 eller senare av ovan nämnda överlåtbara skuldebrev som emitterats av en emittent som inte omfattas av andra stycket, skall sådana ytterligare emissioner anses vara fordringar enligt artikel 6.1 a.

2. Denna artikel skall dock inte hindra medlemsstaterna från att beskatta inkomster från sådana överlåtbara skuldebrev som avses i punkt 1 i enlighet med den nationella lagstiftningen.

KAPITEL IV

ÖVRIGA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 16

Andra källskatter

Detta direktiv skall inte hindra medlemsstaterna från att ta ut andra typer av källskatt än den som avses i artikel 11 i enlighet med sina nationella bestämmelser eller skatteavtal.

Artikel 17

Införlivande

1. Medlemsstaterna skall före den 1 januari 2004 anta och offentliggöra de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

2. Medlemsstaterna skall tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2005 under förutsättning att

¹⁴ EGT L 100, 17.4.1980, s. 1. Direktivet upphävt genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/34/EG (EGT L 184, 6.7.2001, s. 1).

i) Schweiziska edsförbundet, Furstendömet Lichtenstein, Republiken San Marino, Furstendömet Monaco och Furstendömet Andorra från och med samma tidpunkt tillämpar åtgärder likvärdiga med de som finns i detta direktiv i enlighet med de avtal som de ingått med Europeiska gemenskapen, enligt enhälliga beslut av rådet, och

ii) alla avtal eller andra arrangemang är klara, i vilka det föreskrivs att alla berörda beroende eller associerade territorier (Kanalöarna, Isle of Man och de beroende eller associerade territorierna i Västindien), från och med samma tidpunkt tillämpar automatiskt utbyte av information på samma sätt som föreskrivs i kapitel II i detta direktiv, (eller under den övergångsperiod som anges i artikel 10 tillämpar en källskatt på samma villkor som finns i artiklarna 11 och 12).

3. Rådet skall senast sex månader före den 1 januari 2005 enhälligt besluta om huruvida det villkor som anges i punkt 2 kommer att uppfyllas med avseende på de datum då åtgärderna i fråga skall träda i kraft i de berörda tredje länderna och beroende eller associerade territorierna. Om rådet inte beslutar att villkoret kommer att uppfyllas skall rådet på förslag av kommissionen med enhällighet fastställa en ny tidpunkt för punkt 2.

4. När medlemsstaterna antar de bestämmelser som är nödvändiga för att följa detta direktiv skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

5. Medlemsstaterna skall genast underrätta kommissionen om detta och till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv samt en jämförelsetabell över bestämmelserna i detta direktiv och de nationella bestämmelser som antagits.

Artikel 18

Översyn

Kommissionen skall vart tredje år till rådet överlämna en rapport om tillämpningen av detta direktiv. På grundval av dessa rapporter skall kommissionen vid behov föreslå rådet de ändringar av detta direktiv som behövs för att bättre sörja för en faktisk beskattning av inkomster från sparande och eliminera oönskade snedvridningar av konkurrensen.

Artikel 19

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 20

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Luxemburg den 3 juni 2003.

På rådets vägnar

N. CHRISTODOULAKIS
Ordförande

Prop. 2003/04:24
Bilaga 1

FÖRTECKNING ÖVER NÄRSTÅENDE RÄTTSSUBJEKT SOM AVSES I ARTIKEL 15

I enlighet med artikel 15 kommer följande organ att anses vara ”ett närstående rättssubjekt som agerar som myndighet eller vars roll erkänns i ett internationellt avtal”:

– Organ inom Europeiska unionen:

Belgien

Région flamande (Vlaams Gewest) (regionen Flandern)

Région wallonne (regionen Vallonien)

Région bruxelloise (Brussels Gewest) (Brysselregionen)

Communauté française (den franskspråkiga gemenskapen)

Communauté flamande (Vlaamse Gemeenschap) (den flamländska gemenskapen)

Communauté germanophone (Deutschsprachige Gemeinschaft) (den tyskspråkiga gemenskapen)

Spanien

Xunta de Galicia (Galiciens regionala regering och parlament)

Junta de Andalucía (Andalusiens regionala regering och parlament)

Junta de Extremadura (Extremaduras regionala regering och parlament)

Junta de Castilla-La Mancha (Castilla-La Manchas regionala regering och parlament)

Junta de Castilla-León (Castilla-Leóns regionala regering och parlament)

Gobierno Foral de Navarra (Navarras regionala regering och parlament)

Govern de les Illes Balears (Balearernas regionala regering och parlament)

Generalitat de Catalunya (Kataloniens regionala regering och parlament)

Generalitat de Valencia (Valencias regionala regering och parlament)

Disputación General de Aragón (Aragoniens regionala regering och parlament)

Gobierno de las Islas Canarias (Kanarieöarnas regionala regering och parlament)

Gobierno de Murcia (Murcias regionala regering och parlament)

Gobierno de Madrid (Madrids regionala regering och parlament)

Gobierno de la Comunidad Autónoma del País Vasco/Euzkadi (Baskiens regionala regering och parlament)

Disputación Foral de Guipúzcoa (Guipúzcoas deputerandeförsamling)

Disputación Foral de Vizcaya/Bizcaya (Vizcayas deputerandeförsamling)

Disputación Foral de Alava (Alavas deputerandeförsamling)

Ayuntamiento de Madrid (Madrids stad)

Ayuntamiento de Barcelona (Barcelona stad)

Cabilod Insular de Gran Canaria (Gran Canarias gemensamma kommunstyrelse)

Instituto de Crédito Oficial (Statens kreditinstitut)
Instituto Catalán de Finanzas (Kataloniens finansinstitut)
Instituto Valenciano de Finanzas (Valencias finansinstitut)

Grekland

Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος (kontoret för grekisk telekommunikation)

Οργανισμός Σιδηροδρόμων Ελλάδος (grekiska järnvägsnätsorganisationen)

Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού (allmänna elbolaget)

Frankrike

La Caisse d'amortissement de la dette sociale (CADES) (amorteringsinstitutet för det sociala trygghetssystemets skuldsättning)

L'Agence française de développement (AFD) (franska utvecklingsagenturen)

Réseau Ferré de France (RFF) (franska järnvägsnätet)

Caisse Nationale des Autoroutes (CNA) (nationella motorvägskassan)

Assistance publique Hôpitaux de Paris (APHP) (Paris socialtjänst och sjukhus)

Charbonnage de France (CDF) (Frankrikes kolgruvor)

Entreprise minière et chimique (EMC) (gruvbolag och kemiskt bolag)

Italien

Regioner

Provinser

Kommuner

Cassa Depositi e Prestiti (hypoteks- och kreditbank)

Portugal

Região Autónoma da Madeira (den autonoma regionen Madeira)

Região Autónoma dos Açores (den autonoma regionen Azorerna)

Kommuner

– Internationella organ:

Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling

Europeiska investeringsbanken

Asiatiska utvecklingsbanken

Afrikanska utvecklingsbanken

Världsbanken/IBRD/IMF

Internationella finansieringsbolaget

Interamerikanska utvecklingsbanken

Europarådets social- och utvecklingsfond

Euratom

Europeiska gemenskapen

Andiska utvecklingsorganisationen (ADC)

Eurofima

Europeiska kol- och stålgemenskapen

Nordiska investeringsbanken

Bestämmelserna i artikel 15 påverkar inte tillämpningen av några internationella åtaganden som medlemsstaterna kan ha ingått när det gäller ovan nämnda internationella organ.

– Organ i tredje land:

De organ som uppfyller följande kriterier:

1. Organet anses klart och tydligt vara ett offentligt organ i enlighet med nationella kriterier.

2. Ett sådant offentligt organ är en icke-marknadsproducent som förvaltar och finansierar ett antal verksamheter, som huvudsakligen tillhandahåller icke-marknadsförda varor och tjänster, för det allmännas bästa och som faktiskt kontrolleras av en allmän styrelseform.

3. Ett sådant offentligt organ är en stor och regelbunden emittent av skuldebrev.

4. Den berörda staten kan säkerställa att ett sådant offentligt organ inte kommer att verkställa förtida inlösen vid fall av s.k. gross-up klausuler.

Förslag till lag om ändring i lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter

dels att punkt 1 i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna skall ha följande lydelse,

dels att det i lagen skall införas en ny paragraf, 12 kap. 3 a §, samt närmast före 12 kap. 3 a § en ny rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

12 kap.

*Rådets direktiv om beskattning av
inkomster från sparande i form av
räntebetalningar*

3 a §

*Artiklarna 2–15 i rådets direktiv
2003/48/EG av den 3 juni 2003 om
beskattning av inkomster från
sparande i form av
räntebetalningar¹ gäller för
betalningsombud och den
behöriga myndigheten.*

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2002, då lagen (1990:325) om självdeklaration och kontrolluppgifter skall upphöra att gälla. Den nya lagen skall tillämpas första gången vid 2002 års taxering med följande undantag:

a) 2 kap. 1 § och 3–6 §§, 7 § 1–6, 8 §, 3 kap. 3 § samt 4 kap. 2 och 5 §§ tillämpas första gången vid 2003 års taxering, såvitt annat inte är föreskrivet i lagen (1999:265) om särskilt grundavdrag och deklarationsskyldighet för fysiska personer i vissa fall vid 2000–2003 års taxeringar,

b) 2 kap. 2 § tillämpas första gången vid 2003 års taxering, dock skall vid 2003 års taxering procentsatsen vara 29,3 vid tillämpning av 2 kap. 2 § 1,

c) 2 kap. 7 § 7 tillämpas första gången vid 2003 års taxering på beskattningsår som börjat den 1 januari 2002 eller senare,

d) 6 kap. 10 § tillämpas första gången vid 2003 års taxering såvitt avser hänvisningen till 61 kap. 19 a och 19 b §§ inkomstskattelagen (1999:1229),

¹ EUT L 157, 26.6.2003, s. 38 (Celex 32003L0048).

e) andra bestämmelser om kontrolluppgiftsskyldighet än de i 10 kap. 1–6 §§ tillämpas första gången vid 2003 års taxering såvitt de innebär en utvidgning av denna skyldighet jämfört med motsvarande äldre bestämmelser,

f) 12 kap. 1 § tillämpas första gången vid 2004 års taxering såvitt gäller skyldighet att lämna kontrolluppgift för andra juridiska personer än dödsbon, och

g) 12 kap. 2 och 3 §§ tillämpas första gången vid 2005 års taxering såvitt gäller skyldighet att ange mottagarens utländska skatteregistreringsnummer eller motsvarande.

g) 12 kap. 2 och 3 §§ tillämpas första gången vid 2006 års taxering såvitt gäller skyldighet att ange mottagarens utländska skatteregistreringsnummer eller motsvarande.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2003-10-10

Närvarande: f.d. regeringsrådet Karl-Ingvar Rundqvist, justitierådet Nina Pripp och regeringsrådet Göran Schäder.

Enligt en lagrådsremiss den 9 oktober 2003 (Finansdepartementet) har regeringen beslutat inhämta Lagrådets yttrande över förslag till lag om ändring i lagen (2001:1227) om självdeklarationer och kontrolluppgifter.

Förslaget har inför Lagrådet föredragits av kammarrättsassessorn Fredrik Löfstedt.

Förslaget föranleder följande yttrande av Lagrådet:

I lagrådsremissen föreslås att lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter kompletteras med en ny bestämmelse i syfte att i svensk rätt genomföra rådets direktiv 2003/48/EG av den 3 juni 2003 om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar. Den nya bestämmelsen anger att vissa artiklar i direktivet gäller för betalningsombud och den behöriga myndigheten. I remissens motiv sägs att den valda metoden för att genomföra direktiv i och för sig kan diskuteras. Samtidigt framhålls att den korta tiden från rådets beslut om direktivet till dess att detta skall vara genomfört – den 1 januari 2004 – knappast medger någon annan metod för genomförandet. Det framhålls också att direktivets bestämmelser skall tillämpas först från och med den 1 januari 2005 eller eventuellt senare samt att regeringen avser att göra en noggrann analys av hur direktivets bestämmelser bättre kan införlivas med svensk lagstiftning och därefter återkomma med förslag till de lagändringar som behövs. Med hänsyn till att osäkerhet råder om från vilken tidpunkt direktivets bestämmelser kommer att tillämpas föreslås att regeringen ges möjlighet att bestämma vid vilken tidpunkt lagändringen skall träda i kraft.

Den sålunda föreslagna regleringen får uppfattas som en rent provisorisk lösning för att uppfylla kravet i direktivets artikel 17 om att medlemsstaterna före den 1 januari 2004 skall anta och offentliggöra de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet.

I den nya bestämmelsen föreskrivs helt kortfattat att artiklarna 2–15 i direktivet gäller för betalningsombud och den behöriga myndigheten. Någon beskrivning av artiklarnas innehåll görs inte. Beteckningarna ”betalningsombud” och ”den behöriga myndigheten” – som inte annars förekommer i den aktuella lagen – används oförmedlat i lagtexten utan föregående definition. För att över huvud taget få en uppfattning om innebörden av bestämmelsen förutsätts ett närmare studium av direktivet. Direktivet är fogat som bilaga till lagrådsremissen men avses inte utgöra

bilaga till själva lagförslaget. Det är givetvis publicerat i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

Prop. 2003/04:24
Bilaga 3

Lagrådet ställer sig tveksamt till den valda metoden för att genomföra direktivet även om det är fråga om ett provisorium för måhända begränsad tid. Direktivet synes bättre lämpat att införliva genom transformering än genom inkorporering bl.a. med hänsyn till att regleringen – även om de skyldigheter som följer därav främst avser banker, kreditmarknadsföretag och värdepappersbolag samt skattemyndigheter – bör vara av stort intresse för enskilda personer.

Det är inte heller självklart att enbart en inkorporering i svensk rätt av direktivets bestämmelser verkligen uppfyller kravet i artikel 17 på att nödvändiga lagar och andra författningar skall ha antagits. För att man med någon grad av säkerhet skall kunna uttala sig i den frågan krävs en analys av de redan befintliga författningarna på området, som ju efter den nu aktuella lagändringens ikraftträdande kommer att fortsätta att gälla vid sidan av direktivbestämmelserna. Att en sådan analys inte har kunnat genomföras på den korta tid som stått till departementets förfogande är fullt begripligt. Den tidsram som direktivet ger medlemsländerna för genomförandet framstår för Lagrådet som helt orealistisk. Mot bakgrund av att bestämmelserna ändå inte skall tillämpas förrän allra tidigast den 1 januari 2005 förefaller tidspressen dessutom vara svårförklarlig. Lagrådet förordar att det för svensk lagstiftning sedvanliga beredningsarbetet, vilket enligt vad som upplysts under föredragningen har påbörjats, får ha sin gång innan direktivet införlivas.

Mot bakgrund av det anförda anser sig Lagrådet inte kunna tillstyrka en genomförandereglering av föreslagen utformning.

Skulle regeringen trots detta välja att gå fram med den föreslagna lagändringen vill Lagrådet påpeka att inte enbart betalningsombud och den behöriga myndigheten torde beröras. Åtminstone artikel 14, som handlar om undanröjande av dubbelbeskattning, skulle också svenska domstolar kunna komma att behöva tillämpa. Det förefaller då säkrare att, som i lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga, säga att direktivets aktuella bestämmelser skall gälla som svensk lag utan att ange för vilka detta skall gälla.

En i övrigt föreslagen justering av övergångsregleringen till lagen om självdeklarationer och kontrolluppgifter föranleder ingen erinran av Lagrådet.

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 16 oktober 2003

Närvarande: statsrådet Winberg, ordförande, och statsråden Sahlin, Pagrotsky, Messing, Engqvist, Lövdén, Ringholm, Bodström, Sommestad, Karlsson, Lund, Nykvist, Andnor, Nuder, Hallengren, Björklund, Holmberg, Jämtin

Föredragande: statsrådet Ringholm

Regeringen beslutar proposition 2003/04:24 Skatteadministrativt samarbete i EU